

Anmälan enligt 10 kap. 9 § Högskoleförordning

Vi (Sonny Gondwe, Lillian Bailey, Mariam Carlsson Kanyama och Isac Mekonen, samtliga studenter vid Lunds universitet) anmäler härmed den rasistiska slavauktionen som iscensattes vid en sittning i Hallands nation i Lund samt det rasistiska uttalandet "i am a nigger" i Helsingkronas nation i Lund, som förseelse enligt 10 kap. 1 § första stycket andra punkten och/eller fjärde punkten Högskoleförordning (händelserna benämns i det följande "gärningen").

1. Yrkanden m.m.

Vi yrkar i första hand - att disciplinnämnden beslutar om avstängning – och i andra hand – att disciplinnämnden beslutar om varning av de fyra studenterna som begått gärningen.

Omständigheterna i ärendet är av sådan beskaffenhet att Lunds universitets rektor bör hänskjuta ärendet till disciplinnämnden för prövning, se 10 kap. 9 § andra stycket tredje punkten Högskoleförordning.

Omständigheterna som motiverar ett sådant hänskjutande är främst att 1) det är angeläget ur ett rättstillämpningshänseende att disciplinnämnden prövar huruvida Lunds universitet har ett ansvar att vidta disciplinära åtgärder med anledning av en gärning som är riktad mot en grupp av studenter och arbetstagare på grund av deras etniska tillhörighet och som begåtts av studenter vid Lunds universitet i nationer av förtroendevalda för en av dessa nationer och, att 2) gärningen gett upphov till en så omfattande debatt, att ärendet ur ett legitimitetshänseende förtjänar ett beslut som meddelats av disciplinnämnden (en annan sammansättning, se 10 kap. 4 § Högskoleförordning), istället för ett beslut som fattats ensam av rektorn.

2. Grunderna

2.1. En inledande allmän lagstiftningsexposé

Lunds universitet är arbetsgivare och den som genomgår en utbildning är en arbetstagare i arbetsmiljölagens mening, se 1 kap. 3 § första stycket första punkten Arbetsmiljölag. Arbetsmiljölagens ändamål är att förebygga ohälsa i arbetet samt att även i övrigt uppnå en god arbetsmiljö, se 1 kap. 1 § Arbetsmiljölag. Kraven på arbetsmiljöns beskaffenhet framgår i arbetsmiljölagens 2 kap. Arbetsgivaren ska vidta alla åtgärder som behövs för att förebygga att arbetstagare utsätts för ohälsa. En utgångspunkt ska därvid vara att allt sådant som kan leda till ohälsa, ska ändras eller ersättas så att risken för ohälsa undanröjs, se 3 kap. 2 § första stycket Arbetsmiljölag. Arbetsgivaren ska systematiskt planera, leda och kontrollera verksamheten på ett sätt som leder till att arbetsmiljön uppfyller föreskrivna krav på en god arbetsmiljö. Arbetsgivaren ska utreda arbetsskador, fortlöpande undersöka riskerna i verksamheten och vidta de åtgärder som föranleds av detta. Åtgärder som inte kan vidtas omedelbart ska tidsplaneras, se 3 kap. 2a § första stycket Arbetsmiljölag. En god arbetsmiljö förutsätter dock att arbetstagaren samverkar med arbetsgivaren i detta syfte, se 3 kap. 1a § Arbetsmiljölag. Arbetstagare har därför skyldighet att medverka i arbetsmiljöarbetet och delta i genomförandet av åtgärderna, till exempel genom att följa givna föreskrifter, se 3 kap. 4 § första stycket Arbetsmiljölag. I arbetsmiljölagens 7 kap. och 8 kap. stadgas om Arbetsmiljöverkets tillsynsansvar respektive påföljder som kan komma ifråga vid brott mot lagen eller överträdelse av föreskrift.

Arbetsmiljöverket har meddelat föreskrifter om åtgärder mot kränkande särbehandling i arbetslivet (AFS 1993:17). Med kränkande särbehandling avses klandervärda eller negativt präglade handlingar som riktas mot enskilda arbetstagare på ett kränkande sätt och kan leda till att dessa ställs utanför arbetsplatsens gemenskap, se 1 § AFS 1993:17. Det ska finnas rutiner för att snabbt fånga upp signaler om och åtgärda sådana omständigheter som kan ge grund för kränkande särbehandling, se 4 § AFS 1993:17. Om tecken på kränkande särbehandling visar sig ska motverkande åtgärder snarast vidtas och följas upp, se 5 § AFS 1993:17.

Lunds universitet bedriver utbildningsverksamhet i diskrimineringslagens mening. Utbildningsanordnaren ska inom ramen för denna verksamhet bedriva ett målinriktat arbete för att aktivt främja lika rättigheter och möjligheter för de studenter som deltar i eller söker till verksamheten, oavsett etnisk tillhörighet, se 3 kap. 14 § första stycket Diskrimineringslag. En utbildningsanordnare ska vidta åtgärder för att förebygga och förhindra att student som deltar i eller söker till verksamheten utsätts för trakasserier som har samband etnisk tillhörighet, se 3 kap. 15 § Diskrimineringslag. Utbildningsanordnare ska varje år upprätta en plan (likabehandlingsplan) med en översikt över de åtgärder som behövs för att dels främja lika rättigheter och möjligheter för de studenter som deltar i eller söker till verksamheten, oavsett etnisk tillhörighet, dels förebygga och förhindra trakasserier. Planen ska innehålla en redogörelse för vilka av dessa åtgärder som utbildningsanordnaren avser att påbörja eller genomföra under det kommande året, se 3 kap. 16 § Diskrimineringslag. Det åvilar utbildningsanordnaren att utreda omständigheterna kring påstådda trakasserier och i förekommande fall vidta de åtgärder som skäligen kan krävas för att förhindra trakasserier i framtiden, se 2 kap. 7 § Diskrimineringslag. Lunds universitet har i egenskap av arbetsgivare givetvis motsvarande ansvar i förhållande till sina arbetstagare.

Lunds universitet är en högskola i högskolelagens och högskoleförordningens mening. Högskolorna ska i sin verksamhet främja en hållbar utveckling som innebär att nuvarande och kommande generationer tillförsäkras en hälsosam och god miljö, ekonomisk och social välfärd och rättvisa. Högskolorna bör främja förståelsen för andra länder och för internationella förhållanden, och, ska aktivt främja och bredda rekryteringen till högskolan, se 1 kap. 5 § Högskolelag. Högskolorna ska ansvara för att studenterna har tillgång till hälsovård, särskilt förebyggande hälsovård som har till ändamål att främja studenternas fysiska och psykiska hälsa. Högskolorna ska även ansvara för andra uppgifter av studiesocial karaktär som stödjer studenterna i deras studiesituation eller underlättar övergången till arbetslivet samt för att studenterna i övrigt har en god studiemiljö, se 1 kap. 11 § Högskoleförordning.

Högskolorna har beretts med vissa instrument som den har rätt och skyldighet att använda mot enskilda studenter när omständigheterna påkallar det. Den mest ingripande åtgärden som kan vidtas av högskolor mot studenter är så kallat avskiljande enligt 4 kap. 6 § Högskolelag. Bestämmelsens tillämpningsområde är dock begränsat. Gärningen är visserligen, så vitt vi vet, anmäld hos polisen som hets mot folkgrupp, enligt oss "allvarlig brottslighet", men eftersom

de fyra studenterna inte lagförts för gärningen, skulle ett yrkande om avskiljande brista redan på grund av formella skäl. I 4 kap. 5 § Högskolelag stadgas att regeringen får meddela föreskrifter om tillfällig avstängning av studenter. Regeringen har med stöd av detta bemyndigande meddelat föreskrifter om disciplinära åtgärder. Med disciplinära åtgärder avses varning och (tidsbegränsad) avstängning, se 10 kap. 2 § första stycket Högskoleförordning. Enligt 10 kap. 1 § första stycket Högskoleförordning får högskolor vidta disciplinära åtgärder mot studenter som 1) med otillåtna hjälpmedel eller på annat sätt försöker vilseleda vid prov eller när en studieprestation annars ska bedömas 2) stör eller hindrar undervisning, prov eller annan verksamhet inom ramen för utbildningen vid högskolan 3) stör verksamheten vid högskolans bibliotek eller annan särskild inrättning inom högskolan, eller 4) utsätter en annan student eller en arbetstagare vid högskolan för sådana trakasserier eller sexuella trakasserier som avses i 1 kap. 4 § första stycket tredje punkten Diskrimineringslag.

Gärningen kan inte inrymmas i tillämpningsområdet för 10 kap 1 § första stycket första punkten eller tredje punkten, varför vi inte yrkar om avstängning eller varning med åberopande av dessa punkter.

2.2. Förseelse enligt 10 kap. 1 § första stycket fjärde punkten Högskoleförordning

Av praktiska skäl finner vi det lämpligare att resonera om fjärde punktens tillämplighet före den andra punktens tillämplighet.

Med ”trakasserier” i högskoleförordningens mening avses ett uppträdande som kränker någons värdighet och som har samband med någon av diskrimineringsgrunderna kön, könsöverskridande identitet eller uttryck, etnisk tillhörighet, religion eller annan trosuppfattning, funktionshinder, sexuell läggning eller ålder, se 1 kap. 4 § första stycket tredje punkten Diskrimineringslag. Med ”etnisk tillhörighet” avses nationellt eller etniskt ursprung, hudfärg eller annat liknande förhållande, se 1 kap. 5 § första stycket tredje punkten Diskrimineringslag. Trakasserier” i 10:1 § första stycket fjärde punkten Högskoleförordning uttrycker pluralis. Enligt kammarrätten i Sundsvall krävs dock inte en pågående process av trakasserier, utan det är tillräckligt med en enskild händelse av trakasseri (kammarrättens i Sundsvall dom den 14 mars 2000 i målet med nummer 3308-99).

Den transatlantiska slavhandeln utgjorde en afrikansk förintelse och av många hålls den som det enskilt största brottet mot mänskligheten. Den utgjorde dessutom roten till den moderna rasismen och den värld vi känner idag där svarta människor fortfarande lider under en rasistisk ordning av social och ekonomisk marginalisering och diskriminering överallt i världen. Den tragedi som de fyra studenterna gjort sig roliga över är alltså ett fortfarande pågående fenomen och reaktionerna som gärningen gett upphov till ska förstås utifrån detta. Att måla ansiktena med svart färg, ”blackface”, är dessutom ett specifikt kulturellt fenomen som uppträdde i USA kort efter slaveriets upphörande. Det var en del av ”minstrelshowerna”, de skådespel som anordnades där svarta framställdes som enfaldiga och underlägsna vita som ett sätt att kulturellt befästa vit överordning då slaveriet som institution inte längre kunde uppfylla det syftet.

Se härvid motionerna 2010/2011:Kr 328 av Gustav Fridolin (MP) och 2010:2011:K365 av Hillevi Larsson (S) till Sveriges riksdag rörande bearbetande av Sveriges deltagande i den transatlantiska slavhandeln respektive en nationell dag till minne av slaveriets avskaffande.

Ponera att de fyra studenterna istället agerat judar och nazister och att nazisterna som final avrättat judarna. Hur hade människor reagerat inför detta ”skämt”? Rektorn, som understrukit att gärningen ”visar på att det finns en stor okunskap om rasism och vad som kan vara kränkande”, har anfört att om ”studenter hade klätt ut sig till judar i koncentrationsläger hade människor säkerligen reagerat omedelbart” (<http://lundagard.se/2011/05/06/universitet-ska-utbilda-mot-diskriminering>).

Människor har onekligen reagerat. Gärningen har som bekant gett upphov till en omfattande debatt såväl inom som utom Sveriges gränser. Den har engagerat och engagerar fortfarande bland annat den svenska polismyndigheten, studenterna vid Lunds universitet, ledningarna för kårerna och nationerna, ledningen för Lunds universitet, utbildningsminister Jan Björklund, antirasistiska organisationer, en av Dr Martin Luther King Jr's närmaste män (Jesse Louis Jackson Sr), kända svenska underhållningsartister och gemene man. Det får påstås att den överväldigande majoriteten ansluter sig till vår inställning, nämligen att gärningen är fullständigt oacceptabel och därför aldrig borde ha tillåtits att fullbordas. Till och med Hallans nation hävdade sedermera att det var ”en miss från vår sida att vi inte reagerade” (<http://lundagard.se/2011/04/18/%e2%80%9den-miss-att-inte-reagera%e2%80%9d%e2%80%a8/>).

10 kap. 1 § första stycket fjärde punkten Högskoleförordning skyddar endast studenter och arbetstagare vid högskolorna. Vid Lunds universitet finns ett antal studenter och arbetstagare med relevant etnisk tillhörighet, med varierande rättslig anknytning till staten Sverige. Vi som anmäler gärningen har samtliga afrikansk bakgrund. Gemensamt för oss härutöver är att vi känner att vår värdighet kränkts genom gärningen på ett inte obetydande sätt, med en dålig studiemiljö som följd på grund av gärningens segregering. En sådan studiemiljö missgynnar studieprestationen. Vi som anmäler är inte de enda som blivit värdighetskränkta. Det finns fler studenter med relevant etnisk tillhörighet vid Lunds universitet som känner att deras värdighet kränkts, men som i rädsla för repressalier valt att inte delta offentligt i den rådande debatten eller ansluta sig till oss i denna anmälan. Vi har av förklarliga skäl inte kunnat säkerställa huruvida gärningen gett upphov till motsvarande värdighetskränkning hos alla studenter och arbetstagare med relevant etnisk tillhörighet. Man får dock presumera att den gemene studenten och arbetstagaren med relevant etnisk tillhörighet känner att hennes värdighet kränkts. Hallands nations hantering av händelsen efter att gärningen begåtts har inte reducerat värdighetskränkningen. Hallands nation, i synnerhet dess Quator, har snarare förstärkt den.

Vissa personer i debatten försäkrar att de fyra studenterna inte hade någon ”avsikt” att kränka när de fullbordade gärningen. Detta är dock inte en förutsättning för att gärningen ska anses utgöra en förseelse i högskoleförordningens mening. Det räcker med att de fyra studenterna dels har insett att det förelåg en risk för att gärningen skulle få en värdighetskränkande effekt och dels varit likgiltiga inför förverkligandet av denna effekt. Temat för sittningen i Hallands

nation var djungel. Enligt representanter för nationen var tanken att deltagarna skulle vara utklädda till växter och djur. De fyra studenterna har på något sätt sett associationen djungel = djungeldjur = negerslavar. En grundlös deduktion och därmed ett uppenbart och grovt åsidosättande av instruktionerna för sittningens tema. Gärningen var förenad med rekvisita i form av färg, för ändamålet passande snaror med mera. Studenterna har alltså införskaffat och anbringat denna rekvisita, vilket måste ha krävt någon slags planering och tid. Därefter har de begett sig till Hallands nation. Vid sittningen deltog ett flertal personer, cirka 90-tal. Sedermera utlystes slavauktionen och slavarna överläts med återtaganderätt till de övriga personerna som närvarade vid sittningen. De fyra studenterna har därefter lämnat Hallands nation och begett sig till en helt annan nation, Helsingkronas nation. Vid en konfrontation mellan en häpen vit amerikansk utbytesstudent och de fyra studenterna, uttalade en av de fyra studenterna att ”i am a nigger”, som svar på frågan vad de föreställer och varför. Svaret, som i sig är värdighetskränkande (den vita amerikanska utbytesstudenten blev så besvrad av svaret att hon bad vakterna att ingripa, dock utan framgång), påvisar det hänsynslösa beteende som hela gärningen var förenad med.

De fyra personerna har trots sitt medvetna risktagande och likgiltighet inför förverkligandet av effekten, hämningslöst begett sig till Hallands nation, vistats i Hallands nation bland ett flertal personer och där genomfört slavauktionen, begett sig till Helsingkronas nation, vistats i Helsingkronas nation bland ett flertal personer och slutligen begett sig hem. Det kan inte råda tvivel om att de fyra studenterna haft anledning att anta att gärningen skulle komma till vår och andras kännedom. De fyra studenterna har fullständigt nonchalerat detta.

2.3. Förseelse enligt 10 kap. 1 § första stycket andra punkten Högskoleförordning

Gärningen har, i vanlig mening, stört verksamheten inom ramen för utbildningen vid Lunds universitet. Det är mot bakgrund av störningen som Lunds universitet bland annat har träffat representanter för Hallands nation, träffat övriga ledare för andra studentorganisationer, träffat oss, och, i synnerhet, deklarerat att studenter och anställda ska genomgå utbildning i Lunds universitets värdegrunder. En annan sak är huruvida denna störning är av sådant slag att disciplinära åtgärder kan vidtas mot de fyra studenterna. Enligt Lunds universitets chefsjurist, kan gärningen inte inrymmas i 10 kap. 1 § första stycket andra punkten eller tredje punkten Högskoleförordning, på grund av att ”en händelse (ska) ha skett inom ramen för universitetets verksamhet, t.ex. vid en föreläsning eller i ett bibliotek. Händelsen ska kunna knytas till studiesituationen vid universitetet och så är det inte i detta fall” (http://www.lu.se/o.o.i.s?id=708&news_item=6752). Det ska erinras att chefsjuristens uttalande av någon okänd anledning inte förtäljer huruvida 10 kap. 1 § första stycket fjärde punkten Högskoleförordning är tillämplig.

Nils Jareborg, professor i straffrätt vid Uppsala universitet, har författat en skrift med titeln ”Disciplinansvar för studenter som fuskar eller stör”. Denna skrift är en erkänd källa, som åberopas av såväl Lunds universitet, på dess hemsida (<http://www5.lu.se/pa-online/arbetsmiljoe/kris--och-katastrofhantering/student-som-stoer>), som, Kammarrätten i Göteborg, i ett mål vari Lunds universitet agerar som klagande (Kammarrättens i Göteborg dom den 15 mars 2011 i målet med nummer 6658-10 – en manlig doktorand som trakasserade – inte sexuellt – en kvinnlig kollega ansågs ha stört verksamheten inom ramen för

utbildningen vid Lunds universitet) . I skriften anför Nils Jareborg att undantagsvis ”kan t.ex. våld, hot eller kränkande uttalanden som riktas mot lärare eller studenter sägas störa eller hindra verksamheten, helt oberoende av den plats där gärningen utförs. Vidare kan verksamheten störas för en student, trots att lärare eller andra studenter inte uppmärksammar störningen”

(<http://www.hsv.se/download/18.539a949110f3d5914ec800089758/disciplinkonferens2.pdf>).

Det ska erinras i detta sammanhang att Nils Jareborg med ”kränkande uttalande” torde avse även annan kränkning än det som avses med ”trakasserier” i 10 kap. 1 § första stycket fjärde punkten Högskoleförordning. Att gärningen inte är en förseelse enligt den sistnämnda bestämmelsen innebär alltså inte att gärningen därmed inte kan vara kränkande nog för att utgöra en störning enligt 10 kap. 1 § första stycket andra punkten Högskoleförordning.

Gärningen begicks i Hallands och Helsingkronas nationer, så kallade studentsammanslutningar. ”De obligatoriska studentsammanslutningarnas historia går tillbaka till de medeltida universiteten, där studenter med gemensam hemvist fördes samman i nationer. I linje med denna tradition blev nationer obligatoriska vid universiteten i Uppsala och Lund redan på 1660-talet. Anledningen till att nationer bildades var att universiteten skulle ha en möjlighet att övervaka studenterna så att de inte tog sig alltför stora friheter. Det var då bra att ha alla studenter samlade i sammanslutningar. Universiteten utsåg inspektorer som hade till uppgift att övervaka studenternas förehavanden.” (Prop. 2008/09:154, Frihet och inflytande – kårobligatoriets avskaffande, s. 12).

Synen på nationernas rättsliga ställning har varierat över tiden. Synsätten kan hänföras till två ytterligheter, dels de som menat att nationerna haft en offentligrättslig status som i vissa avseenden påminner om kommunernas och dels de som menat att nationerna visserligen haft vissa offentliga uppgifter, men att de i övrigt varit att betrakta som privaträttsliga organ (Prop. 2008/09:154, s. 18-19). Avskaffandet av nationsobligatoriet innebar att den författningsreglerade relationen mellan nationerna och universiteten därmed utsläcktes ((Prop. 2008/09:154, s. 45). Avskaffandet av nationsobligatoriet har dock inte påverkat nationerna ur ett skatterättsligt hänseende. Nationer särbehandlas därför fortfarande i förhållande till andra kvalificerade ideella föreningar. Mot bakgrund av detta fann Lagrådet att eftersom nationerna saknar författningsmässig roll i högskolesystemet, 4:15 § HL lämpligen borde överföras till skattelagstiftningen. Lagstiftaren är dock av motsatt uppfattning och anförde till stöd för sin mening att bestämmelsen ”klargör att de sammanslutningar som i lagen benämns nationer har uppgiften att bistå studenter med studiesocial verksamhet. Nationerna har spelat och förväntas även framdeles spela en viktig studiesocial roll. Det är därför naturligt att bestämmelsen om vad som ska förstås med nation återfinns i högskolelagen.” (Prop. 2008/09:154, s. 57-59).

Det medlemstalsras som befarades på grund av avskaffandet av nationsobligatoriet uteblev. Nationerna har behållit cirka 88 % av sina medlemmar (<http://lundagard.se/2010/10/22/hur-har-det-gatt-for-din-nation>). Avskaffandet av nationsobligatoriet innebar visserligen att den författningsreglerade relationen mellan nationerna och Lunds universitet därmed utsläcktes, men än idag finns en relation dem emellan. En stadgereglerad sådan. I nationernas stadgar,

däribland Hallands nation, finns nämligen bestämmelser om Inspektorers rätt att vara nationsmedlem. En Inspektor är lärare vid Lunds universitet. Hallands nations Inspektor, Allan Malm, är rektor för ekonomihögskolan vid Lunds universitet. Inspektorn ges en betydande administrativ, ekonomisk och rättslig makt enligt nationernas stadgar. Man kan också uttrycka det så att nationernas Inspektorer är dess främsta företrädare. Valet av Inspektor förrättas inför universitets rektor, vilken det tillkommer att stadsfästa valet. Lunds universitets engagemang – när man samtycker till att anställda åtar sig uppdrag som Inspektor och att rektorn agerar stadsfästare - torde förklaras med att universitetet uppskattar nationernas studiesociala roll till den grad att universitet aktivt, genom Inspektorerna, vill kontrollera att studenterna inte sysslar med sådant som strider mot denna roll samt andra intressen, till exempel Lunds universitets värdegrunder (ett slags tillsynsansvar). Ansvar för att studiesociala aktiviteter finns, tillkommer egentligen högskolorna, se 1 kap. 11 § Högskoleförordning. Man skulle därför kunna se relationen mellan nationerna och Lunds universitet som att den senare parten delegerat delar av sitt studiesociala ansvar till den förra parten. Nationerna får ekonomisk kompensation för detta. Enligt Lunds universitets årsredovisning för år 2010 utgick ett stöd på 50kr per helårstudent till nationernas verksamhet och 50kr per helårstudent till Akademiska Föreningen (<http://www5.lu.se/upload/plan/arsredovisningar/ar10.pdf>, s. 18). Enligt årsredovisningen hade Lunds universitet 28 000 helårstudenter (<http://www5.lu.se/upload/plan/arsredovisningar/ar10.pdf>, s. 4). Det vill säga 1,4 miljoner kronor per helår till nationernas kassor och 1,4 miljoner kronor per helår till Akademiska Föreningen.

Med anledning av vad som sagts om nationernas och Lunds universitet historiska och nuvarande intima relation, måste det anses att en, till exempel värdighetskränkande, handling, som gett upphov till störning i vanlig mening och som begåtts i en nation i Lund inte kan jämföras med en motsvarande handling som begåtts i en association i Lund som saknar en sådan relation med Lunds universitet, men som inhyser många av dess studenter i sin verksamhet. Annorlunda uttryckt, Lunds universitet får en större anledning att vidta disciplinära åtgärder mot studenter om handlingen begåtts i en nation än om handlingen hade begåtts i till exempel Tegnér's Matsalar (även känd som T-bar). Detta konstaterande måste i detta enskilda ärende tas till intäkt vid bedömandet av huruvida undantagstillämpning, i enlighet med Nils Jareborgs påstående, ska godtas.

Vi har under rubriken 2.2. visat att de fyra studenterna genom gärningen uppsåtligt trakasserat studenter och arbetstagare vid Lunds universitet. I vart fall har de genom gärningen kränkt studenter och arbetstagare vid Lunds universitet på ett sådant sätt som Nils Jareborg avser med ”kränkande uttalande”, se under rubriken 2.3. det andra stycket. Gärningen har stört verksamheten inom ramen för utbildningen vid Lunds universitet. Vi har här ovan visat att platsen för gärningen saknar betydelse i detta enskilda fall. På grund av det sagda samt vad som sagts i övrigt i denna anmälan, måste de fyra studenterna anses ha haft uppsåt att störa verksamheten inom ramen för utbildningen vid Lunds universitet.